

VALENTINA BECART

Din jurnalul unei zile

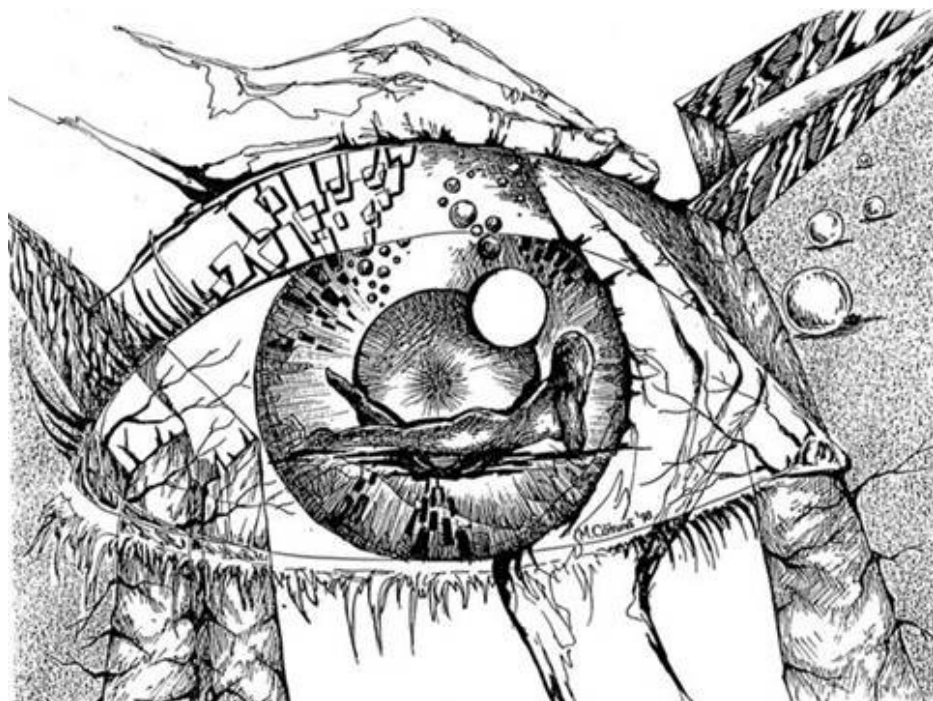
**OBSESIA
DEȘERTULUI**

(poeze-eseu)

SEMĂNĂTORUL - Editura online
Septembrie 2011

* * *

* * *

Coperta: grafică și realizare – Mihai Cătruna

Grafica : Mihai Cătruna

Valentina Becart și nepoata *Ana-Miruna Chirciu*

* * *

* * *

Michele-Diana (nepoata) și Paula- Aurora Costea (nora)
Birmingham, Anglia

* * *

* * *

* * *

* * *

„ Piramidele există în deșert tocmai că au existat oameni care au crezut atât de mult în ceva, încât au ridicat un munte ca s-o dovedească. Astăzi știm că nu putem face nimic împotriva morții, dar că trebuie să facem totul în favoarea speranței.

Rostul piramidelor nu era să ocrotească linistea faraonilor, ci să conteste deșertul, să demonstreze că nu totul se reîntoarce în nisip ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Rostul acestor munți de piatră nu era să apere mumiile îngropate în ei, că să arate celor vii că oamenii n-au acceptat niciodată în întregime ideea morții.” (**Scrisori imagine - Octavian Paler**).

„UNDEVA, UN POET...” trăiește cu speranța că ceva... o să

dăinuiască dincolo de această realitate înșelătoare în care fiecare
își țese o pânză iluzorie...
pânză în care / toate ispitele îți fac cuib.....

* * *

Valentina Bișog

Valentina BECART (pseudonim literar)

Născută pe 12 aprilie 1961, loc. Hălăucești, jud. Iași.

După absolvirea facultății (I.A.N.B.București, 1989), primește repartiție la Tulcea.Un oraș turistic, cochet, ce își deschide larg brațele pentru a o primi cum se cuvine.Ca într-un joc de "puzzle" - prăbușirea vechiului sistem - atrage după sine ruina a tot ce s-a "clădit" pe o temelie șubredă... Revenind pe meleagurile natale, dă glas și "formă" pasiunii - strecurată de către ursitoare în așternutul primilor zori - poezia. Poezia, asemenea cântecului de sireună, ademenește în adâncuri... spre a căuta "perla" închisă în cuvinte ce nu-și dezvăluie cu ușurință strălucirea!

Activitate literară

- promotor literar pe situ-rile www.poezii.biz , www.europeea.ro,
www.visul.florema.ro, www.versuri.com; Atheneum; Rețeaua Literară; Timpul; Caiete Silvane; Cititor de Proză (Republica artelor); www.certitudinea.ro; Timpul; ACUM.TV; Monitor Cultural.ro; Cititor de proza, etc...

Apariții în publicații

Revista "Poezia" apărută sub egida USR, Iași; revista Columnele vieții {revistă de cultură și creație pentru învățământul preuniversitar } a Liceului Bogdan Vodă Hălăucești;Tânărul scriitor; Ecoul; Viața literară ; revista Agero Stuttgart; revista de cultură, civilizație și

atitudine morală *Singur*, Târgoviște (Doru Dăncuș) ; revista Moldova Literară - editată de Liga Scriitorilor – filiala Iași (Mihai Păstrăguș) ; revista Contrasens – Târgoviște (Mihai Ristea) ; revista Vatra Veche – Târgu-Mureș (Nicolae Băciuț) ; revista Familiei, Israel (I. Aurescu) ; revista Nou Horizont – Valencia, Spania (Adriana Vidroiu Stanca) ; Antologia «Lira în patru puncte cardinale » - selecție și concept (Cristina Ștefan) ; revista Epoca ; revista Phoenix Mission Magazine Romanian-American Publication from Phoenix, Arizona; Răsunetul (cotidianul bistrițenilor de oriunde)(Menuț Maximinian – scriitor și jurnalist); revista Cetatea lui Bucur; revista Armonia.

Apariții TV

București (**poezia speranței**, moderator, poetul Ion Buciuman);

Iași (TVR Iași);

Spania (Valencia); înregistrări preluate și difuzate de televiziunea culturală ICPTv Nou Horizont.(realizator, Adriana Vidroiu Stanca, președinta Asociației Culturale Românești – jurnalist, poet).

Alte apariții: volumul “Trandafirii deșertului”, autor Mariana Cristescu (poet, prozator, jurnalist, Tg. Mureș); volumul “Pomul cu litere”, autor Menuț Maximinian (scriitor, jurnalist).

Volume personale

Fata Sihastră , poeme, Editura Timpul, Iași {2005}; *Clipe arse* , poeme, Editura Timpul, Iași {2006}; *Două lacrimi de cer* , poeme , Editura Alfa, Iași {2007} ;”*undeva, un poet...*”, Editura Arhip Art, Sibiu, 2010.

În curs de apariție: volumul de poeme „Pe „muchia instabilă dintre existență și neant”.

Antologii : coordonator, Valentina Becart.

*Antologie de poezie și comentarii – care cuprinde: poeme, poeți contemporani, comentarii becartiene (36 poeți), Editura Paneurope , Iași, (2009) ; Antologie de poezie (55 poeți contemporani)(pagini alese), Editura Arhip Art, Sibiu (2010) ;Antologie de proză « **Declin** », Editura Arhip Art, Sibiu, 2010.*

Referințe critice:

Mișu Borșer, Mitriță Crețu {Mitridate },Cassian Maria Spiridon , Aurel Oancea, Eugen Dorcescu (USR, filiala Timișoara), Petru Blaj (Dinvale), Mihai Păstrăguș, Cella Negoiescu, Menuț Maximinian, Mariana Cristescu, Emilian Marcu (USR, Iași), Bianca Marcovici (USR, Iași-Israel).

Premiul special obținut la Festivalul Național de poezie, Costache Conachi –ediția XVI (oferit de Episcopia Dunării de Jos, Protoieria Tecuci).

Premiul III la secțiunea Poezie religioasă, din cadrul concursului: Doruri La Răsărit.

Diploma de Excelență obținută la **Gala Premiilor de Excelență**. 23 ianuarie 2011, Iași. Secțiunea: personalitatea culturală a anului.

Secretar și membru fondator al Ligii scriitorilor din România – filiala Iași (2009).

redactor : revista **Moldova Literară**.

Din jurnalul unei zile
(scriu cu fire de praf...)

Îți scriu cu fire de praf...
atât a mai rămas într-un deșert de gânduri

să nu te miri
dacă răvașul meu va ajunge cu întârziere
n-a mai trecut demult
cineva...
prin această întindere liniștită, pustie
și primejdioasă
se mai rotesc vulturii din când în când...
privirile se lovesc de lumina aspră,
apăsătoare
îmi stăpânesc lacrima ce mi-ar smulge
un „ultim strigăt” -

Mă grăbesc să-ți scriu
vânturile sunt necruțătoare când te aștepți
mai puțin
nori de praf
acoperă cerul coborât mult prea jos...
ca o amenințare
eu stau pe o piatră arsă de soare
sufletul mi-e prins de flăcările
tăioase ale amiezii...

Aș vrea să știi..
deșertul e un „vampir” (nelegiuit)
cu sângele ce mi-a rămas
voi semna scrisoarea
ce ți-o trimit
să nu te miri!
citește-o cu îngăduință și nu lăsa
lacrimile să „șteargă” ultimele fire de praf...
e o rugămintă...

20 mai 2011

În brațele absurdului...

Noaptea hienelor mă ajunsese
din urmă
și era în plină zi
fântânile își ofereu apele adâncului
în cupe rășfrânte
invintându-mă să beau

... dar n-auzeam decât un hohot

Deșertul și pustiul din mine
unelteau
acuzându-mă de lașitate...

Am început să alerg la întâmplare
și să plâng
prea mult soare
într-o inimă
cuprinsă de spaimă și-ndoială

Câmpiile își așterneau covoarele
de iarbă și răcoare
invitându-mă să stau

... dar nu vedeam decât hienele
adulmecând renunțarea

Poveștile ce le-am purtat în suflet

ca pe-o mângâiere
s-au năpustit asupra inimii
sugrumând-o

Am început să alerg și să cânt
prea multă sfâșiere
într-un singur trup
înveșmântat în tăcerea
orelor îndoliate

Noaptea hienelor mă ajunsese
din urmă
și era ziuă
o zi plină de promisiuni

... și dintr-o dată
strigătul nefiresc
acuzator...

Lângă steagul răvășit
al înfrângerii
zăcea o inimă -
ce-și abandonase
firul de sânge
și nisip
și-ndoiala...
în brațele absurdului
necuprinsului...

11 februarie 2011

Timp de cenușă

Sub verdele pădurii
adormisem
și flăcări m-au cuprins în somn
părea aieva...
și limpede-am văzut
cum
viața se-ascundea
printre ruine
și din noaptea argintată
răsăreai singurătate
- ca o veche durere -
oglindită-n ceasornice
uitate
și-n ochii sfâșiați
ai zilelor lungi
de așteptare...

Ciudată nălucire!
ce adevăr să cauți
când tu, frumoasă ca o sărbătoare
mă sărutai
cu buze de cenușă...
și m-am trezit - întrezărind abia
cum chipul străveziu
și enigmatic
ți se pierdea în depărtare
purtând pe umeri
verdele pădurii
mângâiat de flăcări...

... și vârstele de aur
te urmau...
lunatic
cu brațe de-ntuneric
prinse în cătușe...
pierzându-și strălucirea
în cenușa timpului
ce le-a nuntit în taină
cu uitatea...
uitarea...

14 februarie 2011

Să nu mă spui...

Chiar dacă știi...
c-am zăbovit prin lunci
cântând cu iarba și florile
de mai
când neștiut
te desprindeai
din neguri
și mă strigai...

Chiar dacă știi...
că n-am iubit decât păduri
și cântecul tânguitor
al râurilor line...
și sufletul îmi risipeam
în roua dimineților
diamantine

când neștiut
te desprindeai
din lume
și mă chemai...

Chiar dacă știi...
să nu mă spui
pământului,
adâncului
ce-mi vrea zălog
trăirea, cântecul
și Soarele iubirii...

... atât te rog!

Din jurnalul unei zile

(Să-mi cresc un trup)

Să-mi cresc un trup
din nopți de jar
din fulgerele lenevind
în patimi
răni furișate-n sânge
și-n tremurul
din mâini...

Să-mi cresc un trup
din rădăcina lumii
din sevele pământului sălbatec...
cu ele să-mi hrănesc pe rând
copilăria
frigul, focul
îngerii tristeții

și visele străluminând
în necuprinsul nopții

Pe umeri firavi
aripi noi să-mi cresc
cer răbdător
fără de vârstă
și flori de lotus...
*

... pe-ntunecatele retine
un cântec magic
din tonuri de culori
răsără-n primii zori...
... pe buze feciorelnice
un anotimp în așteptare
și scâncetul
materiei înmugurind
să-mi fie împlinire...

Să-mi cresc un trup
din lumânări de ceară
și întuneric mut
... din propria moarte
grădină de crini
nefiresc înflorind
lângă maluri surpate
când luna coboară
în mare
cugetând...
cugetând...

12-20 iunie 2011

Din jurnalul unei zile

(atâtea brațe ale singurătății...)

Trecuse de ceasul când soarele se răsfața
pe boltă
ai plecat fără vorbe - cu-n geamantan de haine
același „chiriaș grăbit” ...
nodurile zilei n-au putut opri un călător în
„sferele abstracte”
stau aici... lângă atâtea brațe ale singurătății
mă așteptau de multă vreme
să-mi țină de urât
și colții să-și încerce - într-o pradă ușoară

... voi curge ca nisipul Saharei
în strângerea lor pătimașă

Va fi zi
și apoi o noapte lungă
fără vise
o legănare continuă în aceleași brațe
și cernerea...
n-am timp cât aș vrea... pentru lacrimi...
în scorburile gândurilor - spaimile
s-au întors acasă
niciodată nu le-am văzut atât de imense,
cu ochi lucitori și prădalnici...
atât de sălbatice și-nfometate
toate...

Aș vrea să fug
dar brațele...
brațele răsar din pereți, din cărți
și covoare

din versuri rămase pe ciorne... în uitare!
în suflet mi-a apărut o durere alarmantă
și-n priviri
prima spaimă...
un fluture a intrat pe fereastră
da!
va fi o zi lungă
o noapte înstelată
și eu
rătăcind...
rătăcind....

4 august 2011

Un strop de soare

Spulbere-se-n vânt...
dureri, regrete
astăzi
sufletul să ți-l îmbraci
în sărbătoare
în ochi
lumina fericirii
în inimă
un strop de soare
și zboruri spre înalt...

Să-ți picuri în obraji
culoare purpurie
focuri
arzătoare
și-n calea vieții
mereu răsară
câte-o floare

ce sufletu-ți va umple
de încântare,
încântare...

2008 (refăcut in 2011)

Din jurnalul unei zile (în goana spre lumină)

Sunt eu...
cea care caută lumina în umbra
tainelor?
nici un zeu nu-mi va cădea
la picioare
să-mi arate calea nemuririi

E-atâta întuneric într-un gând
ce nu-și cunoaște
menirea
c-aș vrea să strig, aș vrea să plâng...
vino tu
și-arată-mi semnul
ce-a deșteptat în mine
vina...
zadarnic aștepți diminețile
pe creste
aurorile boreale nu-ți vor aduce
vești
și nu-ți vor da speranțe

Sunt eu...
cea care caută lumina

într-un pumn de întuneric?
Tu vii mereu
s-arunci peste „**taina ce-am fost**” –
bulgări de pământ
ce și-au găsit
împlinirea,

împlinirea...

25 mai 2011

Regăsesc cuvântul

Azi ca totdeauna
regăsesc
cuvântul...
și mă duc cu gândul
la umbra de ieri...

Mi-e inima senină
și lină adiere-i
vântul...
și din harfa-i veche
pentru tine'ngână
ca o mângâiere
cânt fără pereche:
„ numai iubirea
te prindă
în mreje stelare
doar glasul ei
să-ți fie chemare,
chemare!”...

2008 (refăcut in 2011)

Din jurnalul unei zile
(paznicul din umbră...)

Nu știu dacă lumea a apărut dintr-un
„bob de aur”
sau dintr-o minte rătăcită...
culeg în fiecare vară rodul câmpiilor

ce cu supunere se închină cerului

eu stau undeva
între cer și pământ
indecisă –
un bob zăbavă?
nu!

Voi trasa un cerc și voi chema la mine
pe ultimii cuceritori ai lumii
e-atâta freamăt în această rotire surdă...
și atât de absurdă!

Așteptările...
sunt ca ceasurile vechi închise în tăcerea
secundelor moarte
se-aud sirenele, clopotele, cântecele și...
râsul perfid al „**paznicului din umbră**”...

Eu stau undeva
în mijlocul cercului
cu trupul înrădăcinat în pământ
și brațele împietrite în aer
cineva îmi vrea sufletul
altcineva... îmi cere restul de trup
nu poți rămâne întreg – într-un timp
revolut...

Când cerul s-a prăbușitca un capac
de sicriu
peste cercul redus la dimensiunea
unui cui...
mintea-mi rătăcită
a înțeles...

că „boabele de aur” sunt pentru păsările
din colivii
atent vegheate
de „paznicul din umbră” ...
din umbră...

15 iulie 2011

Din jurnalul unei zile (strigăte nisipoase...)

Din tot ce-a mai rămas
frumos
din minunile toate
n-am să mai cer
prea mult
vreau doar un singur
loc
un punct luminos
în sânul tău
eternitate...

Când miezul nopții
mă va chema
la judecată
voi lăsa pe trepte
iernatice gânduri
cuvântul „femeie”
irosit în bătăile inimii
suferinde...
... prelung ecou
în naufragii -

Din tot ce-a mai rămas
necunoscut
din lungul drum către
casă
îți cer doar atât:
... un singur loc în „nefăcut”
și-n umbra absolutului
o liniște curată
nicicând tulburată
de strigăte
nisipoase,
larvare...

12 iulie 2011

Din jurnalul unei zile
(ardeau amiezile)

Ardeau amiezile
în plină vară
secundele se prefăceau

în scrum
doar orele rămase
urcau grăbite-n turn
trăgând înspăimântate
un clopot
răgușit
de fum...

Ardea pământul
gândul
cerul
apele se retrăgeau
în pietre
sălbaticе săltau
pe prund
halucinante
necruțătoare
flăcări...

Ardeau amiezile
pădurile
fântânile cu ochii
muribunzi
cerșeau o noapte...

Ardeam și eu
jucând pe flăcări
și cântând
cu vântul ce-aducea
gemând
un soare schilodit
orbit de vară...
de vară...

3 iunie 2011

Din jurnalul unei zile

(fâșia îngustă a non-sensului)

La jumătatea drumului există
o fântână
și o nedumerire
să bei din apele adâncului sau să mergi
spre inima
de piatră a necunoscutului?
mereu vei fi însetat și vei căuta un loc
umbros pentru odihnă
nu zăbovi!
timpul își va trimite monștri... să-ți tulbure
apele
somniaului
la un singur pas – de gândul “născut”
dintr-o spaimă –
se deschide abisul
starea de veghe te va purta pe fâșia îngustă
a non-sensului
mereu va exista o fântână
la jumătatea drumului
tu vei bea însetat
și vei coborî – treaptă cu treaptă –
spre infernul nedumeririlor...
nedumeririlor....

11 iunie 2011

Din jurnalul unei zile (nepotrivire...)

Nu știu de-a fost iubire
sau război
dar știu că armele
sfidau tăcerile
tăioase
dintre noi

Nu știu
ce vrajă neagră
și cine a blestemat
să ne-ncolțim
ca fiarele...
dar știu c-am sângerat
și-nfășurată-n noapte
m-am aruncat
în hău...

N-a fost iubire
nu...
doar o prăpastie
deschisă între noi
arme sfidătoare
și-o gravă și fatidică
nepotrivire...

... nu știu
de-a fost iubire
dar știu că armele tăioase
ne-au declarat
război...

29 iunie 2011

Din jurnalul unei zile
(Ierburi de leac)

Am primit în dar - de la "ursitoarele" ce
mi-au vegheat primele clipe
un cufăr vechi...
îl purtam cu mine pretutindeni
nimeni nu știa, nici eu nu bănuiam că atâtea comori

necunoscut
așteptau dezlegări...
urcam zilnic crestele munților și culegeam ierburi
de leac
am deprins această taină... de la ființa cea mai bună...
neobosită, aduna de pe cele mai înalte culmi
"buruieni miraculoase" pentru ziua de mâine...
"să nu uiți" îmi spunea...
mâine te vor aștepta în văi adânci – îngerii negri –
tu să fii pregătit cu leacuri nemaivăzute
pentru deochi!"...
astăzi
urc singur – cu inima frântă – crestele abrupte
mama a coborât (nu demult) întristată spre vale...
și nu ne-am mai văzut
s-au strâns anotimpuri grăbite sub pașii
mei pustiiți
cufărul vechi - purtat în suflet - a devenit
o povară
flăcări zbuciumate își căutau izbăvirea
am coborât în vale
și mi-am lăsat inima "pradă" ingerilor negri...
târziu, m-a ridicat din beznă
un Înger alb...
arătându-mi cărările însoțite cu ierburi de leac
mâinile...
am recunoscut mâinile aspre – ce purtau cu ele
credința în vindecare
era ea...
comoara regăsită...
regăsită...

1 iulie 2011

Dă-mi bucuria

Dă-mi bucuria
promisă-n nopțile de taină
nescrisă-n vreo poemă...

Dă-mi bucuria
răpită
în drumul mare
când luna visătoare
ademenea poezii

Nu căuta cuvinte
uite în sertare
de vreme...
prăfuite

Redă-mi bucuria
pierdută-n
falduri de lumină...
zadarnic
căutând o cale
spre inimă străină,
străină...

19 aprilie 2011

Din jurnalul unei zile

(tic-tac, tic-tac...)

... și brusc imi răsar în minte vremurile
copilăriei

prispa bine măturată și ruflele scoase la soare
ce bine miroseau cozonacii care se coceau
în cuptorul de cărămidă
plutea cava în aer... ca o lumină curată și
nouă...
câtă zburdălnicie în curtea casei părintești
în copacii înfloriți
păsările ciripeau c-o bucurie fără margini
liliacul din fața bucătăriei își oferea
parfumul
violet... în buchete delicate
mama nu-și odihnea picioarele de dimineața
până seara
era în legea firii...

Sărbătorile trebuiau întâmpinate
cum se cuvine!
de unde atâta seninătate
când ceasurile ticăiau la fel...
tic-tac, tic-tac...
vremurile de altădată...
o durere în suflet
și prispa
nemăturată...

24 aprilie 2011

Din jurnalul unei zile (ceasornicul din turn)

Timpul a rămas agățat în ceasornicul din turn
o vedenie...
cu aripi negre și ochi de scrum

trecea zilnic (când amurgul se stingea încet)
să "schimbe" ora...
urca încet, aproape neuzită pe scara
măcinată de rugină
nu mai credeam în minuni de multă
vreme

... vedenia... se transforma în turn
în cea mai frumoasă făptură, un înger căzut
pe pământ
niciun gest, nicio patimă și nico bucurie
lumească
nu pot fi comparate
cu gestul atingerii ceasornicului
învechit...
sub degetele-I fine limbile înțepenite
deveneau de foc

Și-atunci am văzut!
făptura cu părul de aur și priviri de azur
ardea per un rug
"făgăduință!" făgăduință!"
păreau să șoptească flăcările,
mistuind-o...
timpul era acolo...
privea nepăsător steaua inertă
căzută la picioare-i
ce știau să-și "șteargă" urmele...

N-am mai putut pleca!
inima mea a rămas fidelă ceasornicului
din turn
m-am îndrăgostit de o vedenie stranie...
și-acum

suntem o pereche...

12 mai 2011

Din jurnalul unei zile (ploaie de mai)

Un joc al culorilor
lumina înverzește în frunze
și farmecul naturii sujugă
(vrei, nu vrei...)
în luna mai, viața palpită sub pietre,
în ape adânci
și pe creste...

... nicio veste de la tine!

A înflorit liliacul!
ce minunate buchete
parfumuri nepereche...

Un joc al așteptărilor!
ceasornicele iubirii vânează
clipele
și oazele de fericire
reînnoiesc
te strig!
Zidurile tale sunt umbre înalte
și florile iubirii
fără milă-s alungate
spre alte grădini

unde norocul
palpită sub soare
în trei petale albe, violet...

Zadarnic aștept
sub liliacul înflorit
străine!
lumina-i interzisă pentru tine...
... dar eu mai cred
în luna mai
în farmecul naturii renăscute
și-n ploi cu numele "dor" ...

11 mai 2011

Din jurnalul unei zile (lagărul morții...)

Fiecare pasăre își cunoaște zborul
aripile de ceară sunt un „simulacru”,
o contestare
a lagărului
și-a sufletului pironit între ziduri
nu toți copacii falnici au parte
de roade...
freamățul frunzelor este același
când
ispitele pun la cale
nașterea unei lumi damnate...

Numai femeia „aleasă” poate asculta

sâsâitul
provocator al șarpelui...
„Fiii tăi vor fi răzbunarea mea
pentru frumusețea
vieții oferite” ...

De unde vine glasul acesta tulburător
asemenea unei zile ce-și îmbracă
hainele cernite?

Trec ades pe lângă un cimitir părăsit
câinii de pripas stau la soare cu boturile
lipite de lespezile grele
„să vorbească pământul într-o limbă
ce nu ne-a fost dezvăluită?”
florile sălbaticе crescute la căpătâi
mai păstrează în culori
amintirea
stinsă
a unei iubiri...

Și câte nebunii, izvoare nesecate,
cai sălbatici
și păsări în colivii
poți vedea
într-un „lagăr al morții” ...
Aripile de ceară
sunt un „simulacru”
ca și viața -

Gândurile...
o avalanșă de străfulgerări năucitoare
singurele
care mai au curajul
de a îmbrățișa

libertatea unei zile de vară,
unei zile de vară...

17 aprilie 2011

Din jurnalul unei zile

(ultimele flori...)

Zilele se înghesuiau nerăbdătoare
la poarta cimitirului
purtau pe brațe florile
anotimpurilor
ce-au trecut în uitare...
câtă frumusețe într-o după amiază
când pământul
își deschidea adâncul
fără să tresară...

Zilele...
să fie oare aceleași
ce le-adunam în suflet
ca pe-o sărbătoare nesperată?
Ce vremuri!
am râs împreună și-am cântat
iubindu-ne
din ce în ce mai mult
și-n brațe mă lăsam purtat
de gândul lor
nevinovat...

Fățarnice, senine...
mă chemau
eu nu știam atunci (nu bănuiam)

că drumul este unic
și tot ce-mi dăruiau
era doar amăgire...

Și azi...
se înghesuiau nerăbdătoare
la poarta cimitirului
cu florile promise...
atunci
culmile-nsorite se desfătau
în soare

.....
Câtă zarvă!
niciodată nu lipsesc
de la ultima îmbrățișare
cu cel învins
de-atâta speranță...
speranță...

20 aprilie 2011

Din jurnalul unei zile

(existență și neant...)

Pe fâșia îngustă dintre existență și neant
sunt salbe de lumini ce-și joacă fericirea
pe-o lance ascuțită
adesea, îndrăgostiți visători și-au întins
măinile
tremurânde
spre nepermisul joc
cu laurii pe frunte sfârșeau frumoșii

nebuni
cine n-a jinduit tărâmul
îngemănat cu poezia și muzica sferelor?
orbiți de fulgere străine îngenuncheau
cu fruntea în țărână
și blestemau pământul
se legănau salcâmii și florile își răspândeau
parfumul
și frumusețea lor păgână
sunt salbe de lumini în jur
și lănci cu urme de sânge
nu-ți fie teamă!
apropie-te măcar un pas și-mbrățișează
jocul
cu nefireasca-i
liniște de înger
și ce fugară moarte se ascunde
în umbrele promise nemuririi
pe crinii albi striviți în palmele
nevindecate
de vise înflorite
sunt pete de-ntuneric
ce-aduc cu rănille lăsate
de-o lance ascuțită....

jumătate - amăgire...
jumătate - hohot de râs

24 martie 2011

Când toamne...

Când toamne se răresc
în vis
când visul
pâlpâie abia
tresar la gândul
c-am ucis
menirea mea
norocul...

Zadarnic caut umbre
în copacii goi
și-n frunzele jelite
doar de ploi
o oază...
zadarnic...

Când toamne se răresc
în gând
și gândul pâlpâie abia
mă-ntunec blând -
că-n urma mea
cresc noi lăstari
pe-același drum spinos...

Când toamne
umbre, ploi,
menirea și norocul
vor fi ucise...
pământul temniță
va deveni

cu ușile descise,
deschise...

din ciclul (poeme becartiene)
12 oct. 2010

Din jurnalul unei zile

(iarba fiarelor)

Se târau în genunchi sevele pământului
rugându-se să nu încolțească din nou "iarba fiarelor" ...
întâmplător îmi purtam pașii pe câmpia
ce îngâna abia auzit
un cântec de jale

adormiseră toate păsările pe dealul smerit pe care
nu mai îndrăzneau să urc...
mă prinsese din urmă
neliniștile sevelor
ce mi-au strecurat în suflet spaimile pământului...
adormite demult - în sufletele
neconsolate ale strămoșilor
și cum ar fi putut să fie adevărat!
chiar la picioarele mele „*iarba fiarelor*” se înălța
victorioasă
spre lumină
ptiu, drace! mi-am zis!
am îngenuncheat și cu furie nestăvilită
am smuls-o
din locul
ce părea bântuit...
cântecul de jale s-a transformat ca prin farmec
într-o muzică
suavă, nemaiauzită
câmpia înverzise... și mă chema să-mi culc

sufletul
în iarba proaspăt crescută...
nicio vină nu poate fi atât de mare încât
să nu merite
cuvântul miraculos:
„speranță!” ...

19.03.2011

Din jurnalul unei zile (aceleași brațe mincinoase...)

Mi-aș smulge inima din piept
și aș arunca-o sălbaticelor zile ce gonesc spre nebunia
sfârșitului
orice început duce inexorabil spre un final unde geometriile
nu s-au inventat...
și cât de orgolios se înălța soarele
spre cer
în ziua când mama se pregătea
să mă sacrifice
necunoscutului...
atunci, pietrele, apele și pădurile și-au strigat victorioase:
„ **al nostru va fi!**”

Cine putea să înțeleagă semnele când
ochii neștiutori
refuzau lumina?
într-una din zile, un porumbel alb a poposit
pe prispa casei noastre
s-a rotit de câteva ori, scoțând niște sunete
nedeslușite...
apoi s-a pierdut într-un vârtej de frunze

dimineața, când zorii se pregăteau să-și completeze lista
(cu întâmplările nefericite, ciudate, și chiar miraculoase...)
mama a găsit lângă ușa un bilețel:
„nu există sfârșit... ci doar o continuă transformare...
fiecare zi va „naște” o noapte a haosului din care
se vor ivi
aceleași brațe incitante și mincinoase...
mereu aceleași...

22 martie 2011

Din jurnalul unei zile

(Sunt trist, iubito)

Sunt trist, iubito

sunt trist...

când ziua își ademeneste

noaptea
și-n brațe o cuprinde
fremătând...
și dezmierdând-o
se-ascund grăbite
în temple
părăsite și păgâne

Sunt trist, iubito
sunt trist...
valuri de-ntuneric
dansează în neștire
pe fire argintate
de lumină
ce-n unghere bântuite
așteaptă tremurând

Nu mă lăsa, iubito
pradă deznădejzii
rătăcitor în pulberea
de stele
născută din naivitatea
unui gând
o! ce ochi strălucitori
prezicători
de sfâșieri infinite

Iubito,
sunt roua care plânge
când zorii jubilând
în oglinzi fermecate...
se desprind de întuneric
înmugurind seducător...
edenic!

... de vei pași în templu
ademenit de făptura-ți
sfioasă
voi înflori curtenitor
ca o stea luminoasă
lângă zidul părăsit
încolțit de umbre...
de umbre...

17 iunie 2011

Din jurnalul unei zile (aduImecat de umbre)

Furtuna nu s-a lăsat așteptată...
a frânt copacii și a strivit gândul aflat
pe muchia zbuciumată
a îndoielii
ploile s-au năpustit asupra freamătului
cuprins de nostalgie...
biciuindu-l
până la tăcere
sufletul meu s-a retras într-un colț
întunecat,
tremurând ca un copil părăsit...
panicat, nu îndrăznește nici să respire
în fața potopului dezlănțuit
dar...
unde s-au ascuns păsările ce cântau

fericite
în zilele senine?

Nestăvilitele ploi mi-au închis drumurile
către tine
mereu prizonieră într-un spațiu sufocant,
un cavou adulmecat de umbre
și el...
ca o pasăre neagră – așteptând să-mi închidă
ochii
suferinzi de iubire
suferinzi...
nu-mi pot lăsa sufletul părăsit, strivit de furtuni
ciudate, cuprinse de furie
o inimă stearpă e gata oricând să bată
în cuie
vise ...
să-mi zămislească mormânt
și să spulbere în vânt restul de cenușă...
dar eu știu că dincolo de futună
mă așteaptă iubirea
seninul...
cât mai departe de sufletu-i diabolic
născut din ură...
din prea multă ură...

25 iunie 2011

Furia unei zile

Gând pustiit
răbdare sfâșiată în bucăți
cochetând cu vântul

se sparg ferestre
crengile trosnesc
și amănărilor le cer
răgaz...

n-am nicio vină
trufașul timp de azi
poartă pe buze
un fir de sânge

nimic nu mă miră
vântul târăște pe ziduri
furia unei zile
grăbite...

sunt gândul calm
pustiit de vântul
ce mi-a sfârtecat venele
cu cioburile amintirilor
complice
răzvrătirii...

27iunie 2011 (o zi imposibilă... cu ploaie și furtună)

Din jurnalul unei zile

(călătoria)

(lansare de carte – Mariana Brăescu- la Târgul
Internațional de carte LIBREX, Iași, 2011)

Au înverzit câmpiile și pădurea
trenul aleargă pe șine spre o „țintă” mereu

mișcătoare
se aud voci ce povestesc întâmplările
unei zile banale
soarele imi face semne să privesc dincolo
de orizonturi
doar prin ochelarii fumurii puteam să
întrezăresc
imagini „vag” conturate
Și deodată...
mi-am amintit!
era în luna mai și plecam cu-n alt tren
spre-o lume ce-mi promitea...
astăzi râd!
doar ochiul ce se zbate dureros ascunde
lacrima eșecului.

Călătoria!
natura îți oferă oricând
un prilej de melancolie și meditație...
memoria e locul potrivit... unde vulturii
își pot face „cuib” ...
cu câtă agilitate sunt vâdate zilele
ce lâncezesc
în suflet s-au deschis peșteri ce-și adăpostesc
trăirile agonizante

... nu știu cât va dura călătoria...
natura mi-e soră
și-mpart cu ea
bucuria unei zile de mai...
da! bucuria,
bucuria...

13 mai 2011

Din jurnalul unei zile

(punctul nevralgic)

Soarele se așază peste lucruri cu eleganță
și indiferență
pentru fiecare privire, însă, este stabilit
un preț
ghearele înfipte în inimă, se pare că, m-au durut
mai puțin
decât o după amiază inertă
nimic nu e cert în adâncul apelor limpezi
pietrele s-au închis în tăceri îndată
după apusul soarelui
pe maluri, încă mai flutură batiste albe
câteva lacrimi rebele... și vapoarele se pierd în larg
sentimentele...
da!
cu fiecare experiență se închid în cercuri
concentrice
până devin un semn, o cicatrice inutilă
și totuși am avut parte de o surpriză
zarzărul din fața ferestrei a înflorit într-o singură
noapte
ce splendoare!
sufletul are nevoie cât mai repede de
o speranță
nu poți rămâne prizonier într-o „inimă rănită”
când întreaga natură
și-a pus strai
de sărbătoare...

15 martie 2011

Din jurnalul unei zile

(în mijlocul singurătății)

Craterul vulcanilor de deschidea
amenințător
sub povara gândurilor
„Tot ce nu mă ucide mă face mai puternic”!
bietul Nietzsche!
ars de suferință a ridicat sabia împotriva
„Dumnezeului”
ce l-a lăsat singur
în fața filosofiei sterile...
cum să poți locui într-o singurătate din care
sunt izgoniți
zeii și legendele?

Unde sunt tainele lumii care au fost făgăduite
materiei întrupate?
numai Everestul mai poate oferi un răspuns
acolo sus... lumina-i darnică, ocrotitoare, și poți
avea
un dialog sincer cu cerul - înfruntându-i
nepăsarea...
ori totul, ori nimic!
mult mai periculos este să privești în jos... spre
inima vulcanilor
ce nu cunosc toleranța
și nici speculațiile metafizicii...

9 martie 2011

A fost o vară...

Un anotimp cuminte
fără ploi,
doar flăcările răsăreau
în noi
ca un sânge...

Jurăminte!
grădini însetate...
eu - jumătatea ta de adevăr
tu - veriga lipsă...

A fost o vară
cu lumini răsfrânte
peste tâmpile,
cu vise albe, fecunde...
și ochii...
ochii cerșeau împlinirea
unui gând
uitat de ploi

... doar noi
jumătăți imperfecte
ardeam pe un rug....

31 mai 2011

Ca o dimineață spartă în bucăți...

Și va veni o zi
când vei primi
în obraz
(obrazul ades mângâiat)
toate blestemele mele

ca o dimineață
spartă în bucăți
ca o noapte
tăvălită
prin strigăte de bucurie
și săbii Ninja...

Și va veni
o oră
când – învins de soartă
vei deveni
(ce n-ai fi vrut vreodată)
un vis ciudat
fără aripi
agonizând
la picioarele unei dimineți
sticloase...
... dimineață
în care se va reflecta
tăcută, misterioasă
și gravă
o lacrimă albă
ca o lamă de cuțit...

2 ianuarie 2011

Dar vorba să-ți dezlegi...

Să taci
când cei din jurul tău
îți vor “cuvântul”
rostit după’ nvoială...
și cântărit

ca pe-un „nimic”
ca simplă „ vorbă goală” -

Să taci
când trebuie să „taci”...
dar vorba să-ți dezlegi
când cel ce-ți vrea
cuvântul
„cântărit”
va ști să prețuiască
aurul
din limpedele cuget
și din adâncu-i
izvorât...

Din jurnalul unei zile... (demonul lăuntric)

În așteptările mele... ar trebui să fie primăvară
și iarna asta nemiloasă s-a întins ca o ciumă în fiecare
colț de suflet
atârnă întrebările unele de altele ca o neliniște
timpurie
cărțile nu mai sunt un “obstacol” împotriva sufocării
lente și-a demonului lăuntric
aceleași povești... aceleași cuvinte ce-și caută
drumul
spre gloria eternă

Și totuși, astăzi, soarele și-a dăruit lumina
nu prea mult
doar atât cât sufletul să tânjească și să-și crească

aripi...
mai bine să-mi beau cafeaua și s-alung din gânduri
vălurile albe ale iernii
de multă vreme umbresc ferestrele ce dau
spre răsărit
și poate primăvara asta...
nu mă va lăsa pradă orologiilor suferinde
terorizate de angoasa căutărilor...

2 martie 2011

Din jurnalul unei zile

(în târgul "trăgătorilor de elită"...)

S-a mai lansat o carte în lume
n-aveai de unde să știi...
"Undeva, un poet..." s-a închis în tăcerea
umbrei
doar "*gloria*" rămasă pe treptele
templului
își etalează ispititoare forme
e-atâta soare în toate
și-atâta nerușinare...
nu te opri!
ești doar un simplu trecător pe sub bolta
"stelelor căzătoare" ...
știi tu ,oare,
cum arată strălucirea unei lacrimi
strivită de "colții zilei"?
te du...

... nu-i loc de învoială

în târgul “*trăgătorilor de elită*” ...

Și, dintr-un motiv neștiut, așteaptă,
ezită...
a fost doar un semn venit de nicăieri
Atât!
s-a mai lansat o carte în lume
și un foc de avertisment...
ce nebun mai caută “*flori nemuritoare*”
în inima
vulcanilor aprinși...

... “**Undeva, un poet...**” s-a stins în umbra
singurului crez
Te du...
n-ai să cunoști niciodată
pe cel vândut
fantomaticului gând

... și pe treptele templului
singură, “*gloria*”...
privește acuzator către cer
sângerând...
sângerând...

24 iulie 2011

(lansarea volumului de poezia “*undeva, un poet...*”
(autor, Valentina Becart)
la Casa de Cultură, Pașcani

Din jurnalul unei zile

(Ploaie de mai)

Un joc al culorilor
lumina înverzește în Frunze și farmecul naturii
te prinde în mreje
vrei-nu vei
în luna mai, viața palpită suub pietre
în ape adânci și pe creste!
nicio veste de la tine!
A înflorit liliacul. Ce minunate buchete, parfumuri
nepereche...

Un joc al așteptărilor!
te strig!
Zidurile tale sunt umbre înalte
și florile iubirii
fără milă-s alungate
spre alte grădini unde norocul
palpită sub soare
în trei petale albe, violet...

Zadarnic aștept
sub liliacul înflorit...
străine!
lumina-i interzisă pentru tine
ceasornicele iubirii
vânează clipele
și oazele de fericire...
reînnoiesc

... doar eu mai cred

în luna mai
în farmecul naturii renăscute
și-n ploi cu numele „dor” ...

11 mai 2011

Din jurnalul unei zile

(Au înflorit salcâmi)

Au înflorit salcâmi peste zare
îți amintești!
eram îndrăgostiți de gingășia
și parfumul
sublimelor petale
tu veneai cu buchete albe
în cărare
eu te răsplăteam
c-o tandră îmbrățișare

.... și fluturii luminii
se desprindeau din floare
apoi, prinzându-ne de mâini
se îndreptau spre soare...

31 mai 2011

Din jurnalul unei zile

(nisipuri mișcătoare)

Am deschis singura fereastră către soare

atâtea veri am adunat între ziduri
că m-am trezit între "nisipuri mișcătoare"
căutând o barcă
cava....
să-mi amintească de caii sălbatici
gonind pe câmpiile Bărăganului
ce zile fără cusur!

Adunam ciulinii... să nu le răneacă suplețea
și nebunia alergării
libertateeeeeeeeeee!
strigam către soare – și sângele-mi tânăr
zvâcnea
prin toți porii
galopând
nărăvașe gânduri mă chemau lângă izvoare
să-mi scalde neîmblânzitul trup
valuri viclene – lipsite de "cuvânt" m-au târât
în larg
fredonând...
undeva... în depărtare se zărea o barcă...
caii sălbatici nechezau- alergând
spre infinit
nu știu cine... și când
a zăvorât fereastra
zidurile s-au năruit și nimeni n-a putut
să-mi spună
cum arată soarele
legat la ochi...
legat la ochi...

22 iunie 2011

Din jurnalul unei zile

(Să mă nasc întâia oară)

Să mă nasc întâia
oară
când soarele biblic
coboară în adânc
și strigătul vieții
e-mbrățișat
de ape....

... și născându-mă
să-mi făuresc un vis
ireal
din cărări neumblate
cuvinte mari
păduri însorite
și păsări paradis
... și-atâtea semne
de întrebare
neverosimil biciuind
lumina devorată
de gândul
înfiripării
unui trup....

... pată de lumină și întuneric
tăcere înaltă
arc peste timp

... dureri petrificate
pe buzele-mi
brumate
întoarse în țărâna

străjuită de îngeri
și iarbă înrouată...

.... și iar, și iar...
odată cu zorii
să mă nasc întâia oară
scânteie sfioasă
în visul pățimaș
al luminii...
al luminii...

12 iunie 2011

Din jurnalul unei zile

(Să nu mă cauți în piatră seacă)

Să nu mă cauți în piatră seacă
voi fi râul ce-și poartă povestea peste veacuri
să bei din apele mele cu încredere
nu-ți fie teamă să devii "stăpânul" drumurilor
neumblate
viața-i căutare, rătăcire și risipă...
ceasul de azi va fi darnic și plin de promisiuni

mâine...
nu știi cât de negru va fi soarele speranței
tu mergi mai departe – spre inima timpului
melancolic
nu mă căuta în piatră seacă!
sufletul meu va fi umbra deasă sub care vei
poposi
la asfințit...

de-ai să cauți semne
te ridică pe vârfuri și nu vorbești cu frunzele
despre uitare
... nu te opri la margini de ape argintate, nu te opri...
(înșelătoare oglinzi...)
înșelătoare...

31 mai 2011

Din somnul nerodirii

Și totu- i căutare...

Ca un fulger de lumină
nestăvilite gânduri
au poposit într-o grădină
așteptând
o primăvară nouă

E-atâta sevă în cuvinte
și-atâta dor pe buzele
fântânii
că simt cum se-arcuiește
trupul cald al zilei
peste inima
pământului
ce și-a trezit adâncul
din somnul nerodirii

Și totu-i o minune...

Ca un izvor de iubire
cuvintele au răsărit

înmiresmate
atingând cu degete subțiri
rotunjimea pietrelor
ce-și împart încrezătoare
bucuria
cu iarba sfioasă,
abia înverzită
mirosind a primăvară
și-a viață renăscută
din prea multă lumină...

26 februarie 2011

Înfloreau singurătăți pe maluri

Se legăna o luntre
pe ape tulburi
erai fugarul
condamnat să rătăcească
și niciodată, poate...
să nu cunoască
strălucirea aurului
adunată
într-un surâs crepuscular...

Undeva... în depărtare
viorile cântau
și-n furtuna de nisip
iubiri

abia renăscute
se stingeau...

Se legăna o luntre
pe ape învolburate
erai fugarul
ce n-a știut să prețuiască
statornicia
țărmlui...
și-n ceasul ultim
condamnat să privească
cum pe maluri
înfloreau singurătăți
ca o pecete
pe o scrisoare de adio...
de adio...

din ciclul (poeme becartiene)
26 dec.2010

Între două tăceri...

Universul
este o carte deschisă
e cecul în alb
pe care-ți vei semna destinul...
de-aș fi rămas nescrisă
astăzi
n-aș fi aflat
că între două tăceri
e-atâta poezie...
și pe țărmluri - bântuie îndoiala -
ca o fecioară

cu trup de nisip...

Universul
este jocul de noroc
fără miză
de-aș fi rămas
la o distanță egală
între a „vrea „
și a „ nu fi „
astăzi
nu te-aș fi vândut
pe o pungă cu galbeni...

Ce este Universul?
poate o baghetă magică
fără măsură...
de n-aș fi răspuns
chemării
astăzi
n-aș fi aflat
că pădurile-nverzite
mor
odată cu mine...
odată cu mine...

din ciclul (poeme becartiene)

14 dec. 2010

La ceas târziu...

Dar toamna mi-a șoptit
ceva...

că vei pleca
într-un târziu
spre țărături însorite....

Și pasul ți-a urmat
în taină
și nici n-ai bănuț

iubite...
că soarele de asfințit
se-ngemăna
cu drumul tău...

Și am privit cum te pierdeai
în zare...
nu știi de țărnelul căutat
era scaldat de soare
dar am aflat
(mult mai târziu)
că toamna – preschimbată-n jună
te-a prins în mreje
și-ați coborât în mare....

Și eu aprind lumini
iubite
cu fiecare înserare...
de vei veni...
nu vei găsi cuvinte
- o inimă tezaur -
va aștepta cuminte
pe un covor de frunze
țesut în fir de aur,
de aur....

din ciclul (poeme becartiene)
1 oct.2010 (redefinit)

Nălucă...

Zadarnic plângi!
Iubirea-i o nălucă

Mereu cu dor de ducă...
Pasăre albă
Spre alte zări
E-n zbor...

E trist! O știu...
Dar vers de foc
Vei scrie – mâine-n zori
Când sufletul înseninat
Va fi cuprins
De-un tainic
Năvalnic și neștiut
Fior....

Ne furișam printre oameni...

Și eu și tu...
ne strecuram în liniștea dimineții
ca-ntr-un vis nechemat –
nu era nici vina...
și nu era nici timpul
inventat...
O! de nu s-ar trezi
vreo minte rătăcită
să ne-ntrebe (chiar și șoptit)
„nu știți, cumva, cât e ora?”

... și-atunci...
umbra răsfrântă-n amiezi
ne va pierde....

Și eu și tu...
ne furișam printre oameni
ca-n mijlocul unei păduri
cuprinse de flăcări...
și nimeni nu vedea
nimic...
ar fi păcat
o!ce păcat...
ca vreun trecător grăbit
într-un elan naiv
să stingă
această „ardere de tot” -

... și-această bucurie!
râvnitul, neschimbatul
joc...

Și eu și tu...
alunecam în mare
ca-n liniștea unui mormânt
ce rost mai au scafandri!
pământul reavăn
nu va ști niciodată
cine-i sinucigaș
și cine
„erou” anonim...

15 ianuarie 2011(redefinit)

Să cumpăr o vară...

Am umblat pe țărmuri
să cumpăr o vară

mai erau doar 2-3
de oferit
lume multă, zarvă
nu era...
nu era timp
de „târguit” ..

... un necunoscut
m-a bătut pe umăr
și mi-a cerut un preț
de neimaginat...
(vindea pe sub mână
un „leac” învechit, expirat...)

„cumpără
bătrân hoinar
nu negociez și alta nu mai
vezi!”
am oftat
și l-am privit
în ochii verzi
ce semănau cu-ai mei
cândva...

Am umblat prin târguri
să cumpăr
o vară...
într-un târziu
am renunțat
dar l-am rugat pe
„impostor”
s-o păstreze neatinsă
pentru vremea
când soarele

va intra
într-o altă „eclipsă” ...
eclipsă...

31 mai 2011

Se-aud înmugurind...

E lună nouă...
mâini nevăzute
aduc lumină
în vasele de lut
ce au sperat... și au știut
să 'nnobileze stări
spre a renaște...

În mijlocul tăcerilor
fecunde
se-aud înmugurind
speranțe
și niciunde
nu-i atâta viață
ca-n inima înflăcărată
a unui vis...

Culorile se-mbină
câte două
și primăvara așteptată
se lasă răsfățată
în fiecare gând
și-n fiecare vers
ce aripi
și-au deschis
spre marea aventură...

11 martie 2011

Viață de-mprumut...

Un om singur, atât de singur...
s-a trezit cu dimineața la ușă
(cu noaptea-n cap!)
bătrâne! deschide...
astăzi plecăm să trăim -
ia-mă de braț
și potrivește-ți mersul
după pasul meu legănat
calcă apăsător și privește înainte...

Trezește-te!
realitatea e o creatură banală
îmbrăcată în haine de lux
nu te poticni, nu pierde vremea
cu fleacuri spoite...
astăzi ai șansa să fii tu -
stăpân pe viața de-mprumut...

Nu risipi niciun gând
pe tristețe,
boală, mâncare de doi lei...
astăzi trăim ca și cum
n-am știut ce-i viața -
niciodată!
La „fiesta zilei” fii primul

ce se aruncă în vâltoare
... ard focuri pe dealuri
nu te opri!
prinde-te în hora nebuniei
până la uitare,
până la uitare...

15 august 2011

Din jurnalul unei zile (Eu te cunosc, Valentina....)

Când nimănui nu-i va păsa de tine
Valentina!
revino...
în labirintul întâiului cuvânt
.... ecou și miros de pământ
în umbrele lungi
ale serii...

Străin de iubire
e cel ce te poartă
pe-alei prăfuite
în plină lumină....

Te-așteaptă ferestra
cu luceferi de seară
îndrăgostiți
fără leac- de inima nomadă
ce-și caută zeul
printe "rândași" exilați
în suflete de ceară...

... a câta oară?

Când nimănui nu-i va păsa de tine

Valentina!

un glas te va striga pe nume...

și-atunci... revino

pe țărmul îmbrățișat

de ape

și de corăbieri

ce-ți caută privirea...

... noapte de opal, mărgăritare

așteptând doar un semn

și zeul iubirii

ca un albatros ucis

îți va sângea la picioare...

Nevrednic de tine

e cel "născut" călăuză

pe-aleile toamnei

căzute-n dizgrații și somn...

Eu te cunosc, Valentina

ești labirintul meu

... iubire damnată

între om și zeu -

rătăcind ca o pasăre albă

în visul unui orb...

visul unui orb...

23 august 2011

Din jurnalul unei zile

(iluzii...)

În cuibul de unde vulturul plecase...
s-au strecurat discret - iluziile mele
ziua stăteau tolănite la soare iar spre seară
se scăldau în apele cerului
veneau păsările universului și le cântau
simfonii rare
în zona „seninătăților albastre” imposibilul
devenea palpabil și accesibil
aici, intermediarii... n-aveau șansa
negocierii -
în leagănul absolutului iluziile adormeau
fericite
armonia ajunsese în pragul desăvârșirii
când...
vulturi...

... vulturii au întunecat seninul cerului
și s-au rotit o vreme în preajma
cuibului părăsit
pe neașteptate s-au năpustit asupra-i...
distrugându-l fir cu fir....
și până la urmă cui mai era de folos
un cuib gol -
iluziile...
bieteile iluzii!
s-au trezit speriate și s-au risipit
în mirarea
unei secunde....

4 iulie 2011

Din jurnalul unei zile

(strigătul neantului)

Timp risipit...

Și-apoi m-am gândit să-ți scriu o scrisoare

Nu mai găsesc - de multă vreme - sensul cuvintelor pierdut
în rotunjimea sunetelor

Vai! Câte vorbe risipite în auzul materiei „ moarte”
chiar din clipa facerii

Neantul va striga „Evrika” cu fiecare metamorfoză a celor
ce cuvântă și necuvântă...

Urcarea pe „treapta socială” este o „găselniță” a ființei umane
imperfecte

Supraomul își caută mereu un loc deasupra
lucrurilor neînțelese

Moartea rămâne „rece” la această „împărțire” a vieții...

Spectacolul lucrurilor materiale
nu-i tulbură seninătatea olimpică
a nerostului -

Și totuși îți voi scrie...

Îmi spunea cineva că puterea gândului
este fără margini

Mă trezesc dimineața cu speranța c-aș putea
să te revăd

Strigătul neantului se va stinge pentru mine... cu ultima
metamorfoză posibilă...

7 martie 2011

Din jurnalul unei zile

(amurg în deșert)

pe această întindere de nisip
arsă de soare
îți voi așterne la picioare
amurgul unui suflet bântuit
ce n-a înțeles logica pustiului, nebunia...

nisipurile își plâng deseori nerodirea...
să fie blestemul celui învins?
apele s-au închis grăbite în adâncuri
refuzându-le jelirea... tânguirea...
... sfâșietor e strigătul în deșert
a celui ucis
de nepăsare...

în această oază de nisipuri mișcătoare
se-adună pe-nserat
fecioare de rouă
ce-așteaptă pe cel însetat – rătăcind
în curgerea unui timp obosit, deprimat...

... e ora când adevărul se surpă
... e timpul ca stele nopții să moară...

se-așterne amurgul peste zare
și peste ochiul stins al deșertului
ce n-a mai putut să vadă
agonia ta
căutând urme de pași
în cele mai sumbre vise, bântuite
de speranță...

26 august 2011

Timpul ca un „ochi de vultur”

Cântece răsunau
pe câmpia înverzită
tinerețea izvora din pământ
ca o iarbă crudă
abia înverzită...

Nicio pală de vânt
cerul curat
ca un gând...
doar soarele privea
înduioșat...

Și râsete... și voie bună
mugurii
se deschideau victorioși
în lumină
și din senin
un colț de cer s-a'ntunecat...
și timpul
ca un „ochi de vultur”
subtil, silențios
în cântecul naiv
s-a furișat,
s-a furișat...

din ciclul (poeme becartiene)
26 dec.2010

Zădărnicia falselor identități....

Din coapsa nopții

am smuls o taină
ce-o voi păstra
în retina-mi flacăra
- sâmbure negerminat
al lumii -
(poate o vreme...)

Apoi...
voi căuta grădina
și-aici voi reclădi
un univers
al neîntinării
și-al nerostirii
falselor identități...

Din trupul nopții
am smuls rădăcina
ce-și hrănea întunericul
cu spaima și „murirea”
din mine...

Și poate...
o voi târî (o vreme)
prin mîlul păcătos
al falselor iluzii...
iluzii...

din ciclul (poeme becartiene)
10 dec. 2010

Un strop de soare

Spulbere-se-n vînt...
dureri, regrete
astăzi
sufletul să ți-l îmbraci

în sărbătoare
în ochi
lumina fericirii
în inimă
un strop de soare
și zboruri spre înalt...

Să-ți picuri în obraji
culoare purpurie
focuri
arzătoare
și-n calea vieții
mereu răsară
câte-o floare
ce sufletu-ți va umple
de încântare,
încântare...

2008 (refăcut in 2011)

Să nu mă spui...

Chiar dacă știi...
c-am zăbovit prin lunci
cântând cu iarba
și florile de mai...
când neștiut
te desprindeai
din neguri
și mă strigai...

Chiar dacă știi...
că n-am iubit decât

păduri
și cântecul tânguitor
al râurilor line...
și sufletul îmi risipeam
în roua dimineților
diamantine
când neștiut
te desprindeai
din lume
și mă chemai...

Chiar dacă știi...
să nu mă spui
pământului,
adâncului
ce-mi vrea zălog
trăirea, cântecul
și Soarele iubirii...

... atât te rog!

Să mușc din liniște...

Să mușc din liniște
ca dintr-un măr
desprins din pomul venerat
de mine
... și-nlănțuiți

agonize-vom
nebănuind
că prima zvâcnire
va naște în tine
un monstru...

Eu mai aștept
cu ochii deschiși
întoarcerea
în visul fără coșmaruri...
... prea multe daruri
iubito,
rotunjite în sânul
unui măr
ce-a risipit liniștea
nefăcutului...
nefăcutului...

31 august, 2011

Din jurnalul unei zile (punctul nevralgic)

Soarele se așază peste lucruri cu eleganță
și indiferență
pentru fiecare privire, însă, este stabilit
un preț

ghearele înfipite în inimă, se pare că, m-au durut
mai puțin
decât o după amiază inertă
nimic nu e cert în adâncul apelor limpezi
pietrele s-au închis în tăceri îndată
după apusul soarelui
pe maluri, încă mai flutură batiste albe
câteva lacrimi rebele... și vapoarele se pierd în larg
sentimentele...
da!
cu fiecare experiență se închid în cercuri
concentrice
până devin un semn, o cicatrice inutilă
și totuși am avut parte de o surpriză
zarzărul din fața ferestrei a înflorit într-o singură
noapte
ce splendoare!
sufletul are nevoie cât mai repede de
o speranță
nu poți rămâne prizonier într-o „inimă rănită”
când întreaga natură
și-a pus strai
de sărbătoare...

15 martie 2011

Toamne răstignite-n cer

Azi nu mai scriu nimic
sunt lacăte în gânduri
și toamne răstignite-n cer

Un fulger mi-a strivit retina
e grea lumina
zăvorâtă-n sânge adulter

Azi nu mai caut semne
ascult
cum rodește pământul
în trup de fecioară
flămândă
ce-așteaptă la răspântii
să mă vândă
muzelor confuze
și nopților înspăimântate
în care pier...

... azi...
cuvintele mi-au cumpărat
tăcerea
c-un singur semn...
+

... și-o toamnă grăbită
desfrunzită de taine și culori
l-a scrijelit.... delicat
pe brațu-i din lemn
putrezit...

5 sept.2011